

Sydämellinen tervehdys Venezuelan kummityöstä!

Madeline, Jeferson, Ruth ja monet muut venezuelalaiset lapset ovat saaneet valoisamman tulevaisuuden suomalaisten kummien ansiosta.

Madeline käy kirkon esikoulua Venezuelassa

Kolmekymmentä lasta hällisee täpötäydessä luokassa värittämistehtävän parissa Valencian kaupungin köyhässä lähiössä. Keltaiset liivit suojaavat 3–5-vuotiaiden lasten vaatteita likaantumiselta. Tämä kirkon esikoulu on nimeltään Ystävyden talo.

Kolme opettajaa pyytää lapsia hiljentymään ja tervehtimään meitä vieraita. Tilanne ratkeaa laululla Jeesus on ystäväsi.

Laulavat lapset ovat tuttu näky päiväkodeissa Suomessa, mutta Venezuelassa tämä niin kuin niin moni muukin arkinen asia ei ole itsestäänselvyys. Opettajista on huutava pula, samoin esikouluista ja peruskouluista. Opettajat etsivät muita töitä, koska he ansaitsevat julkisissa kouluissa vain noin 4–6 dollaria kuukaudessa. Hyperinflaatio pahentaa tilannetta.

Esikoulun opettajat **Letzaida Herrera** ja **Mariangel Cambero** kertovat lasten osallistuvan esikouluun arkipäivisin aamukahdeksasta keskipäivään asti. Oppilaat valitaan esikouluun sosiaalisten tarpeiden perusteella, ja samalla luodaan yhteys koko perheeseen.

Näille esikoululaisille on varattu paikka kirkon ylläpitämässä yksityisessä koulussa, joten vanhemmilla on yksi huoli vähemmän. Koulu sijaitsee samalla aidatulla tontilla kirkon kanssa.

Kummikirje

Venezuelan koululaiset

syksy 2023

Ruth, 3, on päässyt yli uijoudestaan ja viihtyy hyvin esikoulussa.

”Menemme eteenpäin”

Kuljemme matkan Valencian laidalla sijaitsevaan poikien turvakoti Casa Hogariin kolmella eri autolla – autoa on vaihdettava aina, kun edellinen lakkaa toimimasta. Perillä meidät toivottaa tervetulleeksi **Orlando Peréz**, joka on johtanut turvakotia yhdessä vaimonsa **Janeth Hernandezin** kanssa jo vuodesta 2006.

Iltapäivän aurinko siivilöi valoa lehtien läpi vihreään, muurien ympäröimään puutarhaan. Puusta tippuneet vaaleanpunaiset lehdet saavat pihan näyttämään lumoavan kauniilta. Puutarhassa elää lasten ilona koiria, kissoja, kanoja, papukajvoja ja jopa kilpikonna. Tämä on koti 11 eri-ikäiselle pojalle.

”Casa Hogarissa eläminen tarkoittaa, että sinulla on toivoa. Täällä nuorilla on sentään mahdollisuus parempaan elämään”, sanovat **Emanuel**, 17 ja **Angelo**, 17.

Emanuel aloitti tänä vuonna insinöörin opinnot ja Angelo sosiaalityön opinnot. Pojat kertovat, että kaikista ammattilaisista on nyt pulaa Venezuelassa: insinööreistä, sairaanhoitajista ja opettajista. He haluavat opiskella sellaisiin ammatteihin, joiden avulla he voivat auttaa maataan eteenpäin.

”Tilanne on vakava. Ihmisillä ei ole rahaa hankkia ruokaa perheillensä. Mutta me menemme eteenpäin koko ajan, sillä perheensä vuoksi sitä tekee mitä tahansa”, Angelo kertoo.

Ammattilaisten lisäksi pulaa on bensiinistä, sähköstä, kaasusta ja vedestä. Valencian kaupungin kadut täyttyvät joka ilta kilometrien pituisista bensajonoista.

”Pois pimeästä kuilusta”

Jeferson esittelee Iisalmen seurakunnan lahjoittamaa uunia, jolla pojat ja työntekijät paistavat viikoittain leipää. Uuni saatiin 13 vuotta sitten.

Nuorimpia poikia kiinnostavat leikeistä ammennetut ammatit. **Jeferson**, 12, iloitsee siitä, että kaikki pojat tuntuvat Casa Hogarissa veljiltä. Hän kertoo pitävänsä legoista ja suunnittelee työskentelevänsä aikuisena robottien parissa.

”Perhe on kaikkein tärkein – jokainen tarvitsee perhettä tunteakseen itsensä rakastetuksi”, Jeferson sanoo.

Hän asui viisivuotiaaksi asti pikkuveljensä ja isoäitinsä kanssa pahvilaatikoista ja muovista rakennetussa asumuksessa ja varasti välillä nälkäänsä ruokaa torilta. Pojan onni oli, että hän pääsi pikkuveljensä kanssa asumaan Casa Hogariin.

Liikunnanopettaja, jalkapalloilija vai ehkä palomies? Toisten auttaminen tuntuu tärkeältä, pohtii Gustavo, 10. Hänellä on painavaa sanottavaa perheestä ja toivosta. ”Toivo tarkoittaa sitä, että kun tiput pimeään kuiluun, ystävät auttavat sinut ulos. Toivo tarkoittaa toisten auttamista.”

”Tämä on Jumalan talo”

”Lapset tulevat tänne aina menneisyyden taakan kanssa. Elämä kadulla tai jatkuvassa puutteessa on tehnyt monesta lapsesta etäisen. Heillä ei välttämättä ole käsitystä siitä, keitä he todellisuudessa ovat”, kertoo psykologi **Gabriel Pérez**. ”Saattaa kulua kauankin aikaa ennen kuin he alkavat luottaa meihin ja avautua. Paras lääke on pitkäaikainen läsnäolo ja aika.”

Pérezin mukaan kodin tunteen luomisessa auttavat oma huone ja turvalliset arkirutiinit. Hän on kasvanut yhdessä talon lasten kanssa, sillä hän on turvakodissa työskentelevien Orlando Pérezin ja Janeth Hernandezin poika.

Casa Hogarissa lasten arki täyttyy koulun lisäksi pallopeleistä, musiikki-, uima- ja maalaustunneista. Lapset tekevät päivittäin kodin ja pihan askareita, kuten puutarhanhoitoa. Rauhallisen pihapiirin keskellä on vaikea kuvitella, millainen todellisuus ympäröi taloa ja sen taianomaista puutarhaa.

Idyllinen tunnelma on kovan työn tulosta. Monen lapsen elämä oli ennen Casa Hogariin tuloa raskasta ja pelottavaa. Janeth Hernandez kertoo, että monet lapsista näkivät nälkää ja joutuivat pitkäkestoisen hyväksikäytön kohteeksi ennen turvakotiin pääsyä joko omassa perheessään tai kadulla asuessaan.

”Se vie aikaa, mutta lopulta pojat oppivat luottamaan meihin. Tämä on Jumalan talo, lapsetkin tuntevat Hänen hyvytensä täällä.”

Kummikirje

Venezuelan koululaiset

syksy 2023

Elisabeth Hands aloittaa pyhäkoulun Valencian seurakunnassa. Josué Gerardo Hands (keskellä) ja pyhäkoululaisen isä Richard Mendoza seuraavat.

”Aika koittaa vielä”

Luterilainen kirkko on täpötäynnä sunnuntain jumalanpalveluksessa Valencian keskustassa. Casa Hogarin pojat istuvat rivissä penkillä, perheitä lapsineen on paljon. Aiemmin pidetyssä pyhäkoulussa on pohdittu Jeesuksen ja samarialaisen naisen kohtaamista ja vettä, jota juotua ei tule enää koskaan jano.

Valencian seurakunnan pappi ja kirkon johtaja **Geraldo Hands** käsittelee saarnassaan ikuisen veden merkitystä ja kertoo meidän kaikkien tarvitsevan elämän vettä, jota myös toivoksi kutsutaan.

Yhtäkkiä kuulemme tutun sävelen toivosta ja kiurun kirkkaudesta nuoren viulistin ja urkujen säestämänä. Finlandia-hymni kajahtaa läpi kylmien kiviseiniä ulos läkähdyttävän kuumille Valencian kaduille kaikkien kuultavaksi. Kerromme seurakunnalle, että tämä hymni kannustaa ahdingossa olevan maan asukkaita uskomaan uuteen aamuun. Kyynelet silmissä toteamme yhdessä, että Venezuelankin aika koittaa vielä. Ikuinen vesi virtaa myös runnellun maan lapsille. Niin kuin Jeferson totesi Casa Hogarissa, mikään ei ole mahdotonta Jumalan kanssa.

Teksti ja kuvat: Anna Lundén

Iso kiitos sinulle, rakas kummi, arvokkaasta tuestasi haavoittuvassa asemassa olevien venezuelalaisten lasten ja nuorten hyväksi! Sinun ansiostasi työmme on tänäkin vuonna ollut mahdollista.

Kummisopimusasioissa sinua palvelee:

Maarit Mäenpää

kummit@suomenlahetykseura.fi

puh. 040 132 6367

PS. Voit seurata työtämme myös facebookissa: Suomen Lähetysseura Latinalaisessa Amerikassa

<https://www.facebook.com/felmlatam/>